

ДУШАНКА МАРЧЕТИЋ - ВЕСКОВИЋ

Рођена је 1928. године у селу Марићка код Приједора. За вријеме Другог свјетског рата живјела је као избјеглица у Прељини код Чачка. Гимназију је

завршила у Приједору, студије на групи за Југословенску књижевност и српскохрватски језик на Филозофском факултету у Београду. Радила је као професор у средњој школи у Приједору, Бањалуци и Сарајеву. У Бањалуци је радила у Гимназији. Била је и ученик и професор ове школе. Пјесме је објављивала у многим књижевним листовима и часописима. Године 1976. на конкурс Козарачких сусрета добила је награду за поезију. Објавила је три збирке поезије: „Соликовиј“ (1998), „Не дирајте моје кругове“ (2002) и „Вода и сузе“ (2003). Од 1967. године живи и ради у Сарајеву.

Како се осјећате у својој школи након толико година?

У СВОЈОЈ ШКОЛИ ПОСЛИЈЕ ПЕДЕСЕТ ГОДИНА

Улазим на уска врата
нико се не гура не виче
Ја бих да потрчим
Смирене године смирено улазе
Овим ходницима смо трчали
викали гурали се Било нас је
Сад кроз ова врата сама
уносим само сјећања
и чини се да ме зидови ови
ведрином поздрављају
а ја бих да баш њима
вршњацима упутим своје
ријечи подијелим сјећања
Нека друга лица ме поздрављају
Занијемим осамљена
Ја непозвани посланик
из неких других друкчијих
и давних времена
њих сад поздрављам

Када и зашто сте почели писати?

Пишем још од гимназијских дана, од кад себе знам, али пјесме нисам објављивала. Пјесници читав живот носе један сензибилитет којег нису свјесни. Битно је да успију да изразе то што осјећају, да уобличе.

Од кога сте највише научили у животу?

Смрт је најбољи учитељ, човјек схвати шта је битно у животу, схвати да је све пролазно... Много сам научила и од својих ђака, они су ми помогли да схватим модерну књижевност. Имам и велико интелектуално наслеђе од свог оца. Он је био свештеник.

***

Смрт у име добра
Смрт у име зла
Која је разлика
питама?

Смрт смрти
нека и код нас
живот буде
Смрт смрти
нека и код нас
мир буде!

Шта вас инспирише?

Неки снажан доживљај. Може то бити концерт, пејзаж, сусрет с неким драгим, може бити и агонија... Пишем у својим празним данима, пјесме ме понекад подсећају на дневнике...

ХИМНА ЖЕНИ

Први посланик између неба
и земље између човјека
и неба Она Она живот доноси
одржава га и предаје земљи
као пламен својом љубављу
свијет испуњава Срећни уз
њу спознају љубав
Чаролија љубави њене
нас испуњава
Воле нас њене руке
Воли нас њено срце
Воли нас њена душа
Љубав њена је посвећена
топла драга љубав која
све даје све прашта
и ништа не тражи

ЗАШТО САМ ПОЧЕЛА ДА ПИШЕМ

Одбили су ми свако перо
које се одбити могло
и бољело је

Молила сам не узимајте ми смијех
како ћу без смијеха живјети?

А они су се гурали викали отимали
за мој смијех нико марио није

Људи живе и без радости схватила сам
а ми смо је толико имали

Молила сам не узимајте ми дом
како ћу без дома живјети?

Молила сам не узимајте ми оца
како ћу без оца живјети?

Молила сам не узимајте ми брата
како ћу без брата живјети?

Молила сам за мало пријатељства
а самилости ни то ми нису дали

само су узимали узимали узимали
И небо је без милости схватила сам

Боже зар је толико убица око нас?
А онда сам у срце слила сузу своју

чврсто је стисла и знала
да ми тугу нико узети не може

И више нисам могла плакати
и бољело је и срце није издржало

Умјесто суза потекле ријечи
Ријечи вјере љубави и наде

док год мисао моја

док год срце моје и у срцу суза моја
отврдла

Ваша порука гимназијалцима?

Само оно што имате у глави и у срцу
увијек ћете носити у себи. То вам не
могу одузети.

ВОДА И СУЗЕ

Бистра жива бива
вода суза тече
и моју сузу прима
и туга бистрином тече
Тече обалама патње
смирене кости плаче
милује и скрива
недужне чисте
бијеле намучене
зачуђене

Анђелка Лукић и Милан Родић, III2